

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 16367/13
11.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., Улица ... бр. ..., поднетој против Градског већа града Београда, ради поништаја решења бр. 351-715/13-ГВ од 22.08.2013. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. и В.В., обоје из ..., Улица ... бр. ..., у правној ствари извођења радова, након одржане усмене расправе дана 11.12.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, усвојена је жалба Б.Б. и В.В. и поништено решење Секретаријата за послове легализације објекта Градске управе града Београда-Сектора за подручје општине Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара, XXXI-10 бр. 351.21-53625/2011 од 17.04.2013. године, а према ставу другом диспозитива предмет је враћен првостепеном органу. Решењем од 17.04.2013. године, и ставу првом диспозитива, одобрени су тужиоцу изведени радови на реконструкцији постојећег стана бр. ..., нето површине 107,37м², којима је формиран шестособан стан, укупне нето површине 122,06м², на другом спрату стамбеног објекта, спратности П+2, у Улици ... бр. ... у ..., на кат.парцели бр. ... КО ..., у свему према пројекту изведеног објекта, а у ставу другом диспозитива одобрени су тужиоцу употреба и коришћење изведених радова наведених у ставу првом диспозитива, на основу Извештаја о степену завршености објекта, прописаног и овереног од стране одговорних пројектаната, који је саставни део Пројекта изведеног објекта.

Тужбом, поднетом овом суду дана 16.10.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Не спорећи чињеницу да су одлуком Уставног суда престале да важе одредбе чланова од 185. до 200. Закона о планирању и изградњи, тужилац је мишљења да тужени није имао у виду неспорну и одлучну чињеницу која се односи на то да је чланом 218. истог закона утврђено да ће се решавање захтева за издавање одобрења за изградњу, употребне дозволе и других захтева за решавање о појединачним правима и обавезама, поднетих до дана ступања на снагу тог закона, наставити по прописима који су важили до дана његовог ступања на снагу. С тим у вези, тужилац сматра да престанак важења одредаба чланова од 185. до 200. Закона о планирању и

изградњи није могао бити разлог за поништај првостепеног решења. Истиче да је захтев за издавање грађевинске употребне дозволе поднео 31.05.2007. године, односно пре ступања на снагу Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09...24/11), да је Комисија општине Савски венац за процену услова могућности издавања одобрења за објекте који су изграђени или реконструисани без грађевинске дозволе записником од 08.02.2007. године констатовала да предметни објекат испуњава услове да се уврсти у поступак за издавање одобрења за изградњу, да му је првостепени орган доставио обавештење да се пријављени објекат може уврстити у поступак за издавање одобрења за изградњу, као и да је уплатио одговарајући и уговорни износ наканде за уређење грађевинског земљишта. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Заинтересована лица су у одговору на тужбу навела да оспоравају тужбу и тужбени захтев, јер је неспорно да је другостепени орган донео у свему на закону засновано решење. Наводи тужбе су у свему контрадикторни, јер тужилац и сам истиче да је првостепени орган одлучивао применом одлуке Уставног суда Србије оспорених одредби Закона о планирању и изградњи, који је био на снази приликом доношења првостепеног и другостепеног решења. Овде је јасно да се ради о захтеву за легализацију, а не ни о каквом одлучивању по захтеву за издавање одобрења за изградњу и слично, о чему говори члан 218. на који се неосновано позива тужилац. Наводе да је по захтеву тужиоца већ вођен поступак за издавање одобрења за изведене радове, који је правноснажно окончан пресудом Окружног суда у Београду 22.09.2006. године, којим је одбијена тужба тужиоца односно дефинитивно одбијен његов захтев за издавање одобрења за изведене радове на реконструкцији и адаптацији стана бр. ... у Улици ... бр. Предложила су да суд, након одржане усмене расправе, одбије тужбу као неосновану.

Управни суд је одржао усмену расправу дана 11.12.2015. године, у одсуству уредно позваног туженог органа, у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

Тужилац је у речи на усменој расправи остао у свему при наводима из тужбе и постављеном тужбеном захтеву. Указао је да је накнадно донет Закон о легализацији, после доношења оспореног решења, који је прописао сличне услове као и претходни Закон о планирању и изградњи, а које он, по сопственом мишљењу, и испуњава. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Заинтересовано лице В.В., лично и у својству пуномоћника заинтересованог лица Б.Б., у речи на усменој расправи је остао при наводима из одговора на тужбу и предложио да суд одбије тужбу као неосновану, и истакао да је у потпуности од стране судије известиоца интерпретирана суштина спора и наводи одговора на тужбу. Предложио је да суд донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, с обзиром на дужину трајања поступка.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења, како су одредбе чланова од 185. до 200. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09...24/11), а на основу којих је донето првостепено решење, престале да важе даном објављивања одлуке Уставног суда бр. I У. 295/2009 од 06.12.2012. године у "Службеном гласнику Републике Србије" дана 07.06.2013. године, а поступак по предметној легализацији на реконструкцији постојећег стана бр. 3, није правноснажно решен до дана објављивања наведене одлуке Уставног суда, тужени орган је ожалбено решење поништио и вратио првостепеном органу.

Одредбом члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), прописано је да ако другостепени орган нађе да ће недостатке првостепеног поступка брже и економичније отклонити првостепени орган, он ће својим решењем поништити првостепено решење и вратити предмет на поновни поступак. У том случају, другостепени орган је дужан да својим решењем укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени орган је дужан у свему да поступи по другостепеном решењу и да, без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана пријема предмета, донесе ново решење, против кога странка има право на жалбу.

Одредбом члана 60. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС" бр. 109/07), прописано је да закони и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не могу се примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени.

Полазећи од наведеног правног стања ове управне ствари, Управни суд је нашао да је правилно одлучио тужени орган када је, у поступку по жалби заинтересованих лица, поништио првостепено решење јер, и по оцени Управног суда, не може се прихватити одлука првостеног органа као правилна. Ово стога што су одредбе чланова 185. до 200. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 72/09...24/11), престале да важе одлуком Уставног суда I Уз 295/2009 од 06.12.2012. године, објављивањем у "Службеном гласнику РС" бр. 50/13 од 07.06.2013. године, а поступак по предметној легализацији на реконструкцији постојећег стана бр. 3, нето површине 107,37 м², којима је формиран шестособан стан, укупне нето површине 122,06 м² на другом спрату стамбеног објекта, у Улици Андре Нколића бр. 8 у Београду, на кат. парцели 11572/7 КО Савски венац, није правноснажно решен до дана објављивања наведене одлуке Уставног суда.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да исти нису од значаја за другачије решење ове управне ствари, због тога што је оспореним решењем првостепено решење у целини поништено и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, па ће све чињенице које је тужилац изнео у тужби моћи да изнесе у поновном поступку пред првостепеним органом.

Одлучујући о предлогу заинтересованих лица да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној

ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним спровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.12.2015. године, 7 У. 16367/13

Записничар
Мирјана Савић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП